

Cesta

6-7
2008

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

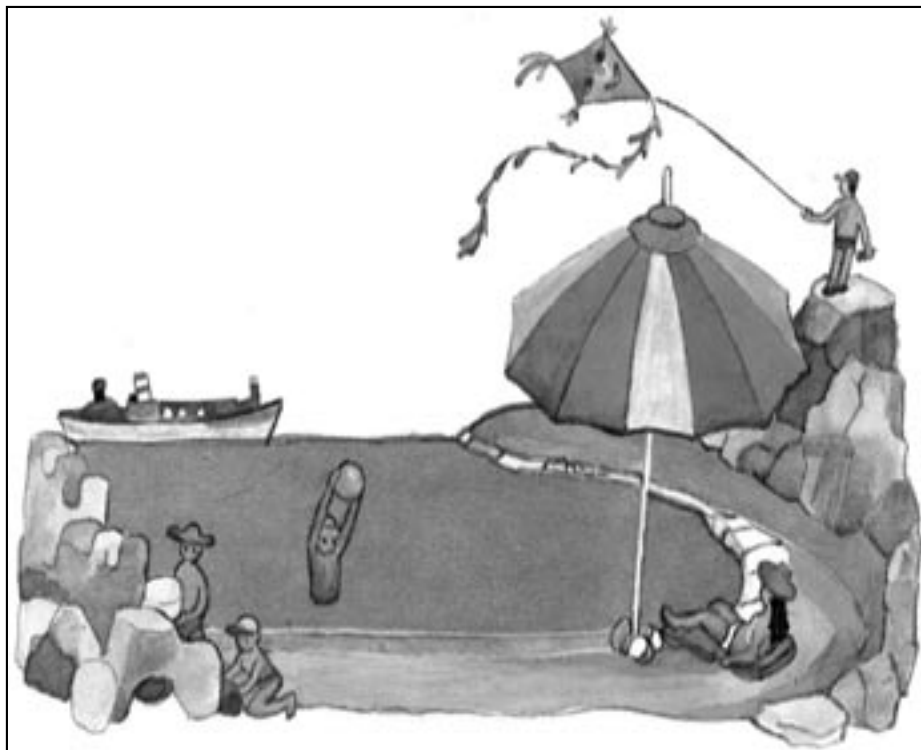
cena 5 Kč

Modlitba	3
Exodus aneb Přeházené listy Bible.....	4
Osobnost měsíce.....	6
Biblická jména	7
Mimozemšťané v žabství.....	8
Letní bouřka.....	10
Co dobře slyšíme.....	11
Učíte se anglicky?	12
Soutěž o tři knihy	13
Malování na chodníku	14
Písničky.....	15

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz
 Objednávky a reklamy využijte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: O. Bajusová, R. Scott, M. Nováková
 a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji ti za prázdniny,
kdy si můžeme odpočinout,
znovu se vidět s kamarády z minulých prázdnin
nebo poznat nové.
Určitě nás čeká mnoho zážitků,
tak tě moc prosím,
aby to byly zážitky příjemné.
Ať se nikomu nestane vážný úraz
nebo jiná pohroma.
Prosím, ochraňuj během léta
všechny děti i dospělé!
Amen.

Odstavce příběhu se nám opět pomíchaly – seřaďte je a ověřte si své řešení podle tajenky na str. 11.

10. Zvědové v zaslíbené zemi

Izraelci už putovali druhý rok a všichni už byli unavení a toužili po odpočinku a normálním jídle. Mana se jim už přejedla. Začali reptat, jako už tolikrát. Hospodin se rozhněval a zapálil okraj jejich tábora. Mojžíš se začal modlit a Hospodin oheň uhasil. **(H)**

Lid zase začal reptat a naříkat. Báli se a raději se chtěli vrátit zpátky do Egypta. Plakali: „Proč jsme raději nezemřeli na poušti, než aby nás teď pobili Kenaanci?“ Hospodin se znovu rozzlobil a už ztrácel trpělivost. Řekl Mojžíšovi, že už toho má dost, že Izraelce vyhubí a vyvolí si jiný národ. Mojžíš jej však přesvědčil, ať to nedělá. Řekl: „Všechny ostatní národy si budou myslet, že jsi slabý Bůh – žes to nezvládl, a proto jsi Izraelce zahubil.“ **(Í)**

Hospodin mu dal za pravdu a vyzval jej, ať shromáždí sedmdesát izraelských starších (Ty Mojžíš určil už dříve na radu svého tchána Jitra, aby mu pomáhali řešit spory mezi Izraelci.) u stanu setkávání. Tam jim dal Hospodin moudrost a rozdělil odpovědnost za Izraelce mezi Mojžíše a tyto muže, aby už nemusel celé to břímě nést sám Mojžíš. **(O)**

Navíc splnil i další prosbu Izraelců. Jejich touhu po čerstvém mase ukojil tak, že na zem seslal křepelky. Bylo jich tolik, že se mnozí strašně přejedli. **(Z)**

Jestli však Izraelci byli unavení, pak nejvíc ze všech byl unavený Mojžíš. Začal naříkat a modlil se k Hospodinu: „Proč na mě nakládáš takové břímě? Proč musím mít na starosti tolik lidí? Proč je všechno jenom na mně?“ **(R)**

Konečně dorazili Izraelci na okraj kenaanské země, kterou jim dal Hospodin. Hospodin nařídil Mojžíšovi, ať vyšle do této země zvědy. Měli to být předáci dvanácti izraelských kmenů. **(E)**

Mojžíš dal zvědům za úkol, aby zjistili, zda je lid této země silný nebo slabý, zda jich je hodně nebo málo, zda jejich města jsou opevněná či otevřená. Také měli zjistit, jak úrodná je to krajina, a přinést něco z jejího ovoce. Zvědové zemi prozkoumávali čtyřicet dní a nakonec se vrátili. Přinesli obrovský hrozen vína – museli ho nést dva muži na tyči, tak byl veliký. Dále přinesli

několik granátových jablek a fíků. Byla to velice úrodná krajina. **(N)**

Hospodin se tedy rozhodl, že Izraelce nezahubí, potrestá je však za jejich neustálé reptání a neposlušnost. Rozhodl se, že je nechá ještě celých čtyřicet let putovat pouští – za každý den, který zvědové strávili v kenaanské zemi, jeden rok. Nikdo z těch, kdo jsou teď naživu, živý do země zaslíbené nevzkročí – zemřou na poušti, jak sami chtěli. Až jejich děti tu zemi spatří. Jedinou výjimkou budou Káleb a Jozue, protože ti jediní se nebáli a věřili Hospodinu. **(N)**

Jenže zároveň prohlásili, že lid té země je příliš silný a mocný, že by ho nedokázali přemoci. Báli se tak, že si dokonce začali vymýšlet, aby Izraelce odradili od úmyslu vkročit do té země. Tvrdili, že tam bydlí obři, kteří jedí lidi. Jediní dva z těchto zvědů - Káleb a Jozue – se je snažili přesvědčit, aby do země vstoupili a obsadili ji – že jim Hospodin jistě pomůže. **(V)**

Když to Izraelci slyšeli, byli hrozně smutní. Někteří to chtěli ještě zvrátit, a tak řekli: „Tak my se už nebojíme a půjdeme do země kenaanské!“ Mojžíš je varoval, ať to nedělají – zase tím přestoupí Hospodinovy příkazy. Ti lidé však neposlechli, vstoupili do země a Kenaanci je všechny pobili. Ostatní se vydali znovu do pouště a putovali po ní celých čtyřicet let. **(A)**

Viktor PONREPO (* 6. nebo 16. 6. 1858 Praha, + 4. 12. 1926 tamtéž)
- průkopník české kinematografie (filmového umění)

Pod nezvyklým pseudonymem se skrýval muž s neméně podivným vlastním jménem Dismas Šlambor. Mistr devatera řemesel - pozlacovač rámců, obchodní cestující, eskamotér, ale i nadšený obdivovatel balónů, elektrotechnik a provozovatel laterny magiky. Na svou největší lásku čekal takřka 50 let - stal se jí film.

Neměl ctížádost filmy tvořit jako Kříženecký, ale chtěl je promítat. A tak se roku 1904 vydal s promítacím přístrojem a asi 180 kratičkými filmy po českém venkově. O tři roky později, přesně

15. 9. 1907, otevřel pak v Praze U modré štičky na Starém Městě první stálý český biograf - Ponrepo.

Ředitel Ponrepo byl gentleman staré školy a na každém představení obecenstvo osobně přivítal a také se s ním rozloučil. Pro případ, že by mu v tom nemoc bránila, nechal si svůj ceremoniál natočit na filmový pásek. A tak nám dodnes může z třiadevadesáti celuloidových políček složit svou poklonu.

Bartošek L.: Náš film. Kapitoly z dějin (1896-1945), Praha 1985

Pozvánka na „Tábor Broučků 2008“

Zveme vás srdečně na další Tábor Broučků, který pořádá Odbor duchovní péče o děti a mládež Pražské diecéze ČČSH ve dnech 16. – 23. srpna 2008 v rekreačním zařízení Hela ve Velké Úpě v Krkonoších. Mohou se zúčastnit celé rodiny s dětmi ze všech míst naší republiky.

Zájemci, hlase se na telefon: 321 722 944, mobil: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@centrum.cz sestře faráře Krasavě Machové.

Následně dostanete podrobné pokyny a informace o uvedené akci včetně přihlášky. Ozvěte se, prosím, co nejdříve!

Quirinius (L 2,2) – spravoval Sýrii v době, kdy císař Augustus nařídil provést soupis lidu, kvůli němuž se Josef s Marií, jež měla brzy porodit malého Ježíška, vydali na cestu do Betléma.

Rebeka (Gn 24. kap.) – manželka Abrahamova syna Izáka, matka Jákoba a Ezaua.

Ráchel (Gn 29. kap.) – dcera Lábanova, milovaná manželka Jákoba, kvůli níž u Lábanova 14 let pracovala.

Rúben (Gn 35,23) – prvorozený Jákobův a Lejnin syn, zabránil zabití svého bratra Josefa (Gn 37. kap.).

Rachab (Joz 2. kap.) – nevěstka z Jericha, která u sebe ukrývala dva izraelské zvědy – za to Izraelci její dům ušetřili, když Jericho dobyli.

Rút (biblická kniha) – moábská žena, která se připojila ke své ovdovělé tchýni a vrátila se s ní do její země – Judska. Zde se provdala za Boáze. Jejím pravnukem byl král David.

Rechebeám (1 Kr 14,21) – syn Šalomounův, judský král.

Stezka písmáků

Do dalšího ročníku celostátní soutěže ve znalosti Bible se můžete přihlásit **do 15. září 2008** na adrese:

Vladislav Jech, Zelenečská 34, 198 00 Praha 9 / vjech.kamzik@volny.cz
nebo na tel.: 737 537 534.

Soutěžít se bude ve čtyřech věkových kategoriích, pro každou budou připraveny otázky z následujících biblických knih:

7 – 9 let – ev. Matouše a Marka, Jonáš

10 – 12 let – všechna evangelia, Jonáš, 2. Královská

13 – 16 let – všechna evangelia, Jonáš, 2. Královská, 1. a 2. ep. Petrova

Nad 16 let – esej nebo biblický rozbor z některé uvedené knihy.

V 1. a 2. kategorii mohou soutěžít jednotlivci nebo 2-4členná družstva, ve 3. kategorii jednotlivci nebo dvojice, v poslední jen jednotlivci.

1. Návštěva

Den, kdy do našeho, hlavně ovšem do mého, života vtrhla člověčice, si pamatuju úplně přesně. Tehdy jsem právě obskálal všechny kameny, ze kterých můj člověk spolu se zedníky postavil hráz našeho, totiž mého rybníčku. Z nějaké bouračky přivezli různé kameny, byl tam třeba kazivec, který se mi nelíbil, protože když jsem se na něm usadil, kazilo se počasí, foukal vítr a to my žáby nesnášíme, protože vítr nám osouší záda.

Pak byl do hráze zasazen kámen čedič, který jsem taky neměl rád, protože jeho název se dá vyslovovat jako čudič. A čudič je můj člověk. Když sedí nad rybníčkem a píše do velkého sešitu, čudí z dýmky, až mu v ní píská. A když ten dým padne na vodu a zavadí mi o nos, musím zaprotестovat: „Br-r-rak!“ Protože my žáby máme nos citlivý.

„Co se ti nelíbí?“ vymlouvá mi to můj člověk. „Vždyť kouřím nejlepší tabák dovezený z Nizozemska, kde je zem rovná a ne pahorkatá jako tady v Šáchoři.“

Ale já vždycky trvám na svém a opakuji velice důrazně: „Br-r-r-r-r-r-r-r-r-rak!“

No a toho dne jsem právě v hrázi našel kámen, který mi vyhovoval ze všech nejvíc. Nazývá se znělec, ale i kdyby se jmenoval neznělec, je přesně takový, jaký žába potřebuje. Plochý, takže se na něm dobře sedí a na jedné straně se dobře opaluje na sluníčku, protože my žáby se rády sluníme, přitom na druhou polovinu padá stín vrbového kmene, protože i ve stínu sedáme my žáby rády.

Kámen je mírně nakloněný k hladině, takže mi stačí udělat jediný skok, abych byl ve vodě. Nebo když zjistím nějaké nebezpečí, třeba uvidím, že k rybníčku kráčí člověkův kocour. I hajný, který se tu občas stavuje, mu radil, pořídte si psa, pane spisovateli, mistře. Ale on ne, radši si pověsil na vrata tabulku s nápisem POZOR, ZLÝ PÁN! Víím to, protože kolem šli houbaři, četli to a smáli se.

Zkrátka, našel jsem ten správný žabí kámen, což byla událost, kterou jsem se chystal oslavit zpěvem, protože my žáby – a zejména já – velmi krásně a slavnostně zpíváme. Toho dne jsem sice tušil, že má přijít nějaká

návštěva, protože můj člověk přistavil na houvárek nad rybníček k bílému křeslíku, ve kterém sedá, když píše, ještě jedno.

Nemám návštěvy rád, protože chodí kolem rybníčku, stoupají na hráz a strrrrašně vyrrrušují v přemýšlení. My žáby – a zejména já – totiž hluboce přemýšlíme. Ale tohle asi zas tak moc vzácná návštěva nebude, pomyslel jsem si, protože můj člověk se neoblékl do lepšího, ale naopak do horšího. Vzal si staré plátěné kalhoty samá záplata, vytahané tričko, které už nemá žádnou barvu, a na hlavu si nasadil slaměný klobouk s natrženým dýnkem. Nacpal si svou nejčoudivější a nejpískavější dýmku, ale zapálil si ji, až když se u brány ozval strrrrašlivý zvuk.

Přijela taková ta krabice na čtyřech kolech, kterou nemám rrrád, protože taky čoudí. Jenže když můj člověk s takovou krabicí vyjíždí ze stodoly, kde ta věc bydlí, ozývá se z ní jen tiché brumlání. Tahle krabice řvala tak, že jsem měl chuť skočit do vody a schovat se, a když můj člověk otevřel bránu, ještě to v ní zaskřípalo.

„Sakrrra, sakrrra,“ poznamenal jsem k tomu, i když pro rámus to bylo sotva slyšet.

Ale můj člověk povídá: „Jezdíte skvěle, paní redaktorko.“

Krabice hlučně dojela na dvůr, zastavila a vystoupila z ní člověčice. Dneska to člověk, tedy vlastně žába, pořádně nerozezná, člověčice nosejí kalhoty stejně jako člověkové, ale na téhle jste to poznali hned podle zlatých vlasů a podle hlasu. Můj člověk má hlas bručivý, člověčice švitořila jako ptáček.

„Je vidět na první pohled,“ povídala, „že tady bydlí a pracuje pan umělec mistr Šáchořský.“

Třemi poskoky kolem dokola jsem dal najevo, co si o tom myslím; to my žáby umíme změnou polohy vyjádřit celou větu. Ta věta zněla: „Jak jinak by se měl můj člověk jmenovat než Šáchořský, když bydlí v obci Šáchoří? A o té jeho práci bych ti, člověčice, moh' povídat!“

„To je od vás milé, že jste se mnou přijela udělat rozhovor,“ řekl můj člověk, ale takovým hlasem, jako když vyhrožuje. „Zůstaneme tady v přírodě. Posadte se, paní redaktorko, paní člověčice.“

„Já už jsem sice paní redaktorka,“ zapýřila se, „ale pořád ještě jsem slečna člověčice, zatímco vy jste uznávaný spisovatel. Na čem právě pracujete, čím obšťastníte čtenáře?“

Uznávaný spisovatel, no to mě podržte! Vždyť ještě nenapsal ani čárku o nejdokonalejších tvorech na světě, a to jsme přece my, žáby. Se mnou jste měla udělat rozhovor, paní redaktorko, slečno člověče! Už je mi jasné, že vám budu muset povědět, jak to s mým člověkem a se mnou, jak to tady vůbec vypadá. Myslím, že to zvládnou, aniž bych musel opustit své odpočívadlo na kameni, který se nazývá znělec.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Letní bouřka

Obloha cáká do kaluží.
Ten déšť nám horké léto dluží...
Hrom zkouší sílu svého hlasu -
přehlušil tisíc kontrabasů

a při nebeském ohňostroji
babičky, děti, psi se bojí.
Sluníčko řeklo: "Tak už dost!"
a duhou kreslí paví chvost.

Jeden indián navštívil svého přítele bělocha ve městě, kde bylo plno rámusu, aut a lidí. Indián se tomu podívoval.

Oba muži šli po chodníku ulicí a tu indián poklepal svému příteli na rameno a tiše mu řekl: „Slyšíš také to, co já?“ Příklad poslouchal a odpověděl: „Slyším jenom houkání aut a hřmot autobusů.“ – „Já slyším někde nablízku cvrkot cvrčka.“ – „Ty se mýlíš, tady žádní cvrčkové nežijí. A i kdyby tu byli, jejich cvrkot by kvůli hluku nebyl slyšet.“ Indián udělal pár kroků a zůstal stát před domovní zdí porostlou divokou vinnou révou. Rozhrnul listí – a tam opravdu seděl cvrček. Běloch poznamenal: „Indiáni slyší lépe než běloši.“ Indián nesouhlasil: „Mýlíš se. Dokážu ti to.“ Pak hodil na dláždění malou minci. Ta cinkla a lidé, kteří byli od ní vzdáleni řadu metrů, zpozorněli a ohlédli se.

„Vidíš,“ pravil indián, „zvuk, který vydala mince, nebyl silnější než cvrkot cvrčka, a přece jej mnoho bělochů slyšelo. Důvod spočívá tom, že všichni slyšíme dobře to, čeho si vážíme.“

Text neznámého autora přeložil
Zdeněk Svoboda

19. Den matek

Druhou neděli v květnu slavíme jako Den matek. Jedno z Desatera přikázání nás učí: „Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ V tento den chceme poděkovat našim maminkám za jejich péči a lásku, kterou nám stále dávají. Modlíme se k Bohu, aby nás později obdařil stejnou silou a trpělivostí, kterou mají naše maminky nyní s námi, abychom, až budeme dospělí a nezávislí, byli schopni jim všechno splatit a nezapomínali na ně.

20. Our Friends from Germany

We spent one week during July with our friends, a wedded pair, from Germany. My parents met with them some years ago, when they organized youth camps for young people from our country and from Germany. Now they visited us with their son Andreas. He is at the same age as my brother, so we were a good group. We went to the ZOO, to the museum of city transport and visited many other places. It is great that although we cannot speak German and Andreas cannot speak Czech, we easily understood each other and had a big fun together.

Slovíčka:

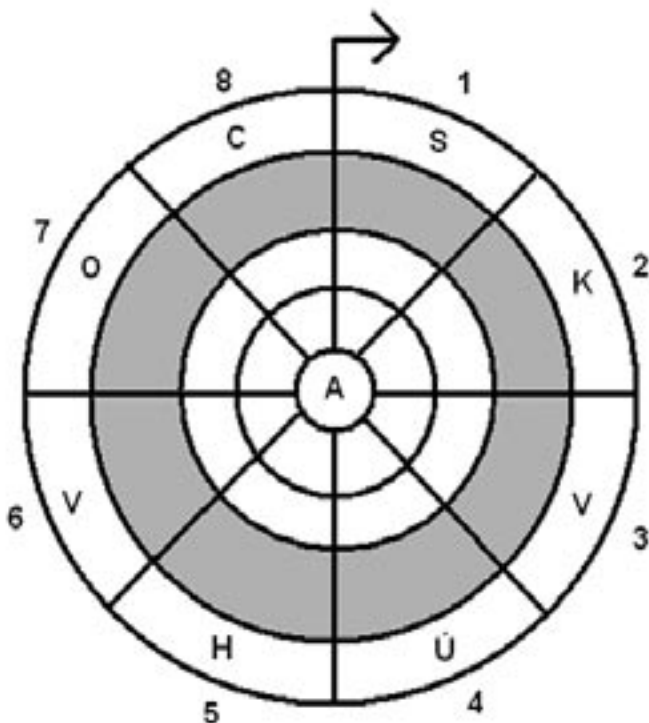
wedded pair	manželský pár
youth camp	tábor mládeže
city transport	městská doprava
although	ačkoliv

Milé děti,

k získání tajenky (vyjít by vám měla oblíbená letní činnost) tentokrát musíte vyluštit náš „terč“ – vepisujete slova směrem dovnitř podle legendy (jako náповědu jsme vám napsali začáteční písmenka). Tajenku čtete podle šipky ve vybarvených políčkách. Nezapomeňte nám své řešení poslat – tentokrát na to máte celé prázdniny!

1. svrchu
2. nádhera
3. vodní šelma
4. zamyšlení
5. část těla, kterou drží krk
6. svetr nebo bunda bez rukávů
7. postava
8. pouť, trasa, pěšina

Děkujeme všem, kteří nám poslali své odpovědi (mnohdy s krásnými obrázky) z dubnové soutěže (tajenka: Ještě tam budem.). Tentokrát se nám jich sešlo opravdu hodně. Vylosovali jsme tyto tři výherkyně, jimž blahopřejeme:

Šárka Svíčková z Kolína

Karolína Malíková z Uničova

Julie Hejdová z Kojetína

Ahoj kluci a děvčata!

Nebude to dlouho trvat a nastanou vám zase prázdniny. Ale ještě, než se na dva měsíce rozloučíme, oslavíme spolu Den dětí a závěr školního roku naším tradičním setkáním v Praze 7 – ve Stromovce - na „Malování na chodníku 2008“. **Sejdeme se tentokrát v sobotu 21. června t.r. opět o 9. hodině před Výstavištěm.** Protože Šlechtovu restauraci začali konečně po dlouhých letech opravovat, půjdeme společně na jiné stanoviště.

Pro letošní malování jsme vybrali **téma o ztracené ovečce**. Tento příběh z Bible si můžeme přečíst buď v evangeliu u Matouše (18,10-14) nebo u Lukáše (15,1-7).

Už jste někdy, děti, zabloudily? Pokud ano, zkuste si vybavit, jak vám bylo úzko, protože jste nevěděly, co bude dál, a jakou radost jste zase měly, když vás ti, co vás mají rádi, našli a zachránili. Věřte, že ti se nakonec radovali ze všech nejvíce! – Tak podobně se to má s námi se všemi – i s dospělými. Naším nejlepším Rádcem, Pomocníkem a Ochráncem je nám v životě samotný Bůh – náš Stvořitel.

Rozmyslete si proto, milé děti, obrázky o ztracené ovečce a zkuste si i nějakou nakreslit. Budeme soutěžit, komu z vás se to nejlépe povede. K tomu si opět zazpíváme. Samy si vyhledejte písně o ovečkách, některé z nich už máte otištěné v této „Cestě“. – A za odměnu přijde sladké občerstvení s dárky: poutavé knížky, zvláště vyrobené pamětní listy a různá tradiční překvapení.

Odpolední čas vyplníme návštěvou Divadla Spejbla a Hurvínka v Praze 6-Dejvicích. Myslím, že tyto roztomilé loutkové postavičky jsou blízké jak malým, tak velkým divákům.

Křídý a vše potřebné vám rádi nachystáme. Na výlet do Prahy si navíc s sebou vezměte pastelky, nějakou tvrdší podložku (nejlépe velikosti A4), dětské nůžky, jídlo, pití, přiměřené kapesné a hlavně dobrou náladu! K tomu si rovněž můžete přibalit kytaru či flétnu.

Když zavřu oči, už kolem sebe vidím plno namalovaných roztomilých oveček. Těším se na vás na všechny – děti i dospělé! Šťastnou cestu na malování vám přeje

sestra Krasava se svými spolupracovnicemi

Ovečka kudrnatá

O-več-ka ku-dr-na - tá, bíloučká ja - ko va - ta,
zbloudila v širou dái. Pastýř jí vy - hle - dal, šťasten s ní domů chvátá.

2. Ó Pane, slyš prosby mé,
srdéčko zatoulané
vezmi si do dlaní.
Láska tvá ochrání,
už chcem být navěky tvé.

Ovečka

O - več - ka tvá malá vo - lá k tobě, Pa - ne Je - ží - ši.
Už je ve - čer, tma je všu - de, ty i ve tmě vidíš ji.

2. Děkuji ti, že jsi chodil
se mnou dnešní celý den.
Jen se bojím, že jsi nebyl
vždycky se mnou spokojen.

3. Odpusť mi to, moc tě prosím,
jen tak budu dobře spát.
Ty přec víš, že miluji tě
a že chci tě poslouchat.

By-la kdys o - ve - čka ne - šťa - stná;
 ne - chtě - la bý - ti po - sluš - ná,
 od stá - da své - ho se vzdá - li - la,
 ce - stu si kři - vou zvo - li - la,
 Já jsem tou o - več - kou hřiš - nou byl,
 Pastýř můj mne však za - chrá - nil.

2. Byla kdys ovečka zbloudilá;
 po cestě křivé chodila,
 nakonec padla do propasti,
 hynula hladem, bolestí.
 Já jsem tou ovečkou hříšnou byl,
 Pastýř můj mne však zachránil.

3. Okřála ovečka zraněná,
 Pastýř když sňal ji s ramena,
 vinu jí z milosti odpustil
 a rány její zahojil.
 Já jsem tou ovečkou hříšnou byl,
 Pastýř můj mne však zachránil.

4. Nyní jsem ovečka přešťasná,
 Pastýře svého poslušná;
 spoléhám na jeho ochranu,
 na cestě dobré zůstanu.
 Teď chci být ovečkou poslušnou,
 Pastýři dáti duši svou.